

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 58/01

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu dňa 11. júna 2001 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť G. K. a K. K., obaja bytom B., zastúpených advokátom JUDr. Z. L., Advokátska kancelária B, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť G. K. a K. K. o d m i e t a pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo dňa 7. mája 2001 doručené podanie G. K. a K. K., obaja bytom B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Z. L., B., nazvané „Ústavná sťažnosť podaná v zmysle čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“, ktoré sťažovatelia doplnili a čiastočne zmenili podaním zo dňa 14. mája 2001 nazvaným „Podanie (Zmena návrhu) vo veci podnetu na začatie konanie pred Ústavným súdom SR v zmysle čl. 127 ods. 1 Ústavy SR zo dňa 02. 05. 2001“.

Sťažovatelia sa svojím podaním domáhajú vydania nasledovného uznesenia: „Ústavný súd SR vyslovuje, že rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č. k. 18 Co 172/00 zo dňa 08. 11. 2000 a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II č. k. 9 C 5/96 zo dňa 28. 04. 1999 došlo k porušeniu práv podnecovateľov na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach a porušeniu princípu právneho štátu v zmysle čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

Ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 54/94 vyslovil, že „Všeobecné súdy, ak konajú v medziach svojich právomocí, nemožno považovať ani za jeden z orgánov uvedených v čl. 127 Ústavy SR a § 49 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov“ a tohto názoru sa trvale pridrižiava (I. ÚS 1/95, I. ÚS 4/99).

Za súčasne platného ústavného stavu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o ústavných sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody. Znamená to, na rozdiel od názoru sťažovateľov, že právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov nepodliehajú preskúmaniu v konaní podľa čl. 127 ústavy, pretože súdy nie sú orgánmi uvedenými v tomto článku.

V zmysle zásady subsidiarity ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy poskytuje ochranu základných práv a slobôd, iba ak ju na základe návrhu toho, kto namieta porušenie svojho práva, nie je príslušný poskytovať všeobecný súd.

V súčasnosti účinné znenie čl. 127 ústavy sa nečlení na odstavce a ústavný súd podľa neho nemôže zrušiť rozhodnutie súdu. Až od 1. januára 2002 bude účinné znenie čl. 127 ústavy členiace sa na odstavce a ústavný súd získa právomoc rušiť aj rozhodnutia všeobecných súdov.

Ustanovenie ústavy, podľa ktorého sa sťažovatelia domáhali konania pred ústavným súdom, t. j. „čl. 127 ods. 1 Ústavy SR“, čiže podľa ústavy v znení ústavného zákona č. 90/2001 Z. z., zatiaľ nie je účinné a nadobudne účinnosť až 1. januárom 2002. Ústavný súd podľa neho zatiaľ nemôže konať.

Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.